

Vreme: 22.12.2018 13:09

Medij: subotica.info

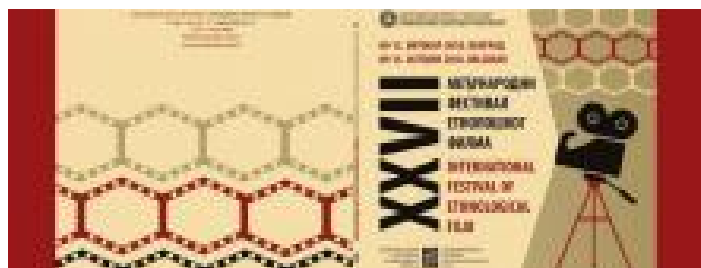
Link: <http://www.subotica.info/2018/12/22/konrapunkt-zivota>

Autori: Redakcija

Teme: Etnografski muzej Srbije

Naslov: Konrapunkt života - www.subotica.info - Dešavanja, najave, intervju, sve o Subotici

3009

Gradski muzej SuboticaKonrapunkt života

Trodnevni festival etnološkog filma ove godine nazvan "Konrapunkt života" po čuvenom romanu Oldousa Hakslija pokušava da kroz samo tri filma prikaže svu složenost i kontradiktornost današnjeg života i širok dijapazon tema kojima se bavi savremena antropologija. Festival se održava od 26. do 28. decembra u predivnom izložbenom prostoru Gradskog muzeja Subotica posvećenom zaostavštini Oskara Vojnića.

KONTRAPUNKT ŽIVOTA

Filmovi sa XXVII Međunarodnog festivala etnološkog filma

Etnografski muzej, Beograd Gradski muzej Subotica, Trg sinagoge 3

Sreda, 26. decembar 19h

Kako sam postao ono što sam bio (Južna Koreja, 2018.) 95`

Padmi Angdu se čitav svet okrenuo naglavačke kada je izbačen iz manastira u kom je živeo. Iako ga u Ladaku smatraju živim Budom, jedino što ga drži jeste bezrezervna ljubav njegovog učitelja. Sa ulaskom u adolescentsko doba, velika očekivanja zajednice vode mladog Rimbočea u pobunu. Nakon godina provedenih u uzaludnom čekanju da se pojave njegovi učenici sa Tibeta, u potrazi za odgovorom, Ramboče, na pragu adolescencije, i njegov ostareli učitelj otiskuju se na epski put ka Tibetu.

Četvrtak, 27. decembar 19h

Pani: Žene, droga i Katmandu (Tajland, Španija 2017.) 87`

Uprkos činjenici da se zavisnost od droge kod žena u Nepalju smatra tabu temom, šest hrabrih žena otvoreno govori o borbi da se izleče od zavisnosti, suočavajući se, istovremeno, sa izazovima koje nosi život otpadnika u Katmanduu: siromaštvom, dilerima droge, preživljavanjem zahvaljujući seksualnom radu, korumpiranim policajcima i diskriminacijom. Odbačene od društva, one se oslanjaju na sebe i pomažu jedna drugoj kako bi preživele. Neke žene uspevaju da se otisnu na težak put izlečenja, dok druge ostaju, nesposobne da pobegnu od muka koje nosi zavisnost. Svojom jedinstvenom i retkom perspektivom, film izaziva empatiju, razumevanje i saosećanje za žene koje pate od zavisnosti u Nepalju.

Petak, 28. decembar 19h

Idemo na jug (Kanada, 2018.) 104`

Idemo na jug je drugi deo tetralogije u kojoj Dominik Ganjon istražuje strane sveta interneta u eri postistine. Dosledan svom kedu - bioskopu bez kamere, materijal za film nalazi u svetu jutjubera. Poigravajući se sa apsurdnom teorijom savremenih gurua da je Zemlja ravna ploča, kreće na putovanje od pola Zemlje, koja je u obliku diska, do Tropske zone, hladnih mora načičkanih lednicima, i dalje, u svemir! Oni sa kojima se susreće dele svoju istinu sa nama, stvarajući mahniti mozaik - u kom jednaku pažnju zavređuju spiskovi za kupovinu, intimni izlivi i teorije zavere, vrtoglave slike zemlje viđene sa svemirske stanice, lagani praznični filmovi, seksualni turizam i tropske kataklizme izazvane klimatskim promenama - odnosno hipnotišuću eho-komoru u kojoj je sve povezano ... jer sve je istinito na internetu. Za razliku od novinarske prakse proveravanja činjenica, autor konstruiše, iz sopstvene subjektivnosti, ideju o Jugu, kao što je u filmu o severu konstruisao ideju o severu. Vreme održavanja -

Vreme: 22.12.2018 13:09

Medij: subotica.info

Link: <http://www.subotica.info/2018/12/22/konrapunkt-zivota>

Autori: Redakcija

Teme: Etnografski muzej Srbije

Naslov: Konrapunkt života - www.subotica.info - Dešavanja, najave, intervju, sve o Subotici

početak:

Datum: 23.12.2018

Medij: Dnevnik

Rubrika: Vojvodina

Autori: Milorad Mitrović

Teme: Etnografski muzej Srbije

Naslov: Opstanak veza i trukovanja uz podršku države

Napomena:

Površina: 652

Tiraž: 10000

Strana: 8

КИКИНЂАНКА СМИЉКА БУЛАТОВИЋ ИМА ЈЕДИНСТВЕНУ ЗАНАТСКО УМЕТНИЧКУ РАДИОНИЦУ

Opstanak veza i trukovanja uz podršku države

На темељу породичне традиције Смиљка Булатовић у Кикинди има Занатско уметничку радњу "Вез – тркување", која је јединствена у Србији. Она је први и једини сертификовани мајстор тркувања у нашој земљи, захваљујући етнологу Народног музеја у Кикинди Славици Гајић, која јој је предложила да се и тркување уврсти у списак старих уметничких заната и домаће радности.

- Министарство привреде је прихватило мој захтев и врло брзо је дошла стручна комисија тако да сам добила сертификат по коме сам призната као мајстор не само веза него и тркувања – прича Смиљка Булатовић. - Одрасла сам у кући у Кикинди, на салашу у Винцаиду, где су разни везови и народне рукотворине били део ентеријера, од куварица, дозидница на зидовима, столњаци су били уштиркани и украшени везом, дивно су мирисали. Моја бака Јованка чак је и своје рубље украшавала белим везом. Од малена сам била у кући која је имала душу, захваљујући тим женским рукотворинама. Пуно је везла и моја мајка па отуда толика љубав према везу, којем сам се посветила без обзира што сам се пре тога бавила новинарским позивом.

Захваљујући баки и мајци Смиљка има јако велику колекцију веома старих мустри за вез по писму, односно за тркување. Она објашњава да се везови деле на вез по броју и писму Вез по броју се ради на тканини која има јако изражене линије и потке, па се броје нити и тако се стварају шаре, док веза по писму је уствари вез по цртежу који је пренет на платно.

- Цртежи се на разне начине преносе на платно, а по мени један од најбољих је тркување. Тркување је стари занат који подразумева две фазе у поступку рада. Прва фаза је преношење мотива, односно цртежа са већ извезене тканине или цртежа на папиру на шаблон за тркување. Друга фаза је преношење мустре за вез, шаблона за тркување, на платно које ће се касније вези.

Везовима се жене углавном баве окупљањем у разним удружењима и клубовима, а Смиљка Булатовић је отишла корак даље да се везу и тркувању посвети отварајући занатску радњу, у чему јој је како наглашава пуно помогла држава.

- Радњу сам отворила захваљујући томе што је Национална служба за запошљавање доделила субвенцију за самозапошљавање. Тим новцем који ми је држава дала, ја сам била сигурна да ћу

Смиљка Булатовић из Кикинде

Новогодишњи мотиви на везу

издржати тих почетних година дана док не стекнем тржиште. Исто тако држава помаже и кроз субвенције за одржавање старих заната. Захваљујући Покрајинском секретаријату за привреду који ми је доделио субвенције у три наврата, ја опстајем на тржишту. Кажем да опстајем, зато што је вредност наших производа потцењена. Не можемо да зарадимо колико вреди наш рад, јер једноставно на домаћем тржишту људи нису спремни да плате праву вредност ручног рада – предочава Булатовић.

Наша саговорница напомиње да је вез у претходном периоду мало био присутан и у опремању ентеријера и као украс на одевним предметима, као да смо се стидели нечега што је наше национално наслеђе.

- На сву срећу држава кроз разне субвенције нас подстиче да се бавимо овим послом и ми се трудимо да очувамо старе уметничке занате. За посао који радим нису потребна велика новчана средства, нити нека силна опрема, него је довољно да имате иглу, квалитетан конач, парче квалитетне тканине и да знате да пренесете мотив за вез на платно... То није велико улагање и практично у овај посао можете да кренете са стотину евра, да имате један сто на

Признања за квалитет

За квалитет веза Смиљка увек осваја признања на најзначајнијим домаћим етно сајмовима. Не само што је према оценама стручњака техника израде врхунска, него користи и најквалитетније могуће материјале. Смиљка се труди да то буду природне памучне, ланене или од мешавине памука и лана, али вез добро пристаје и на капутима од чоје. Наши текстилци су пропали, па се тканине увозе, при чему трговици углавном гледају на зараду, а малим занатлијама представља велики проблем да увезу квалитетне тканине за рад, па се сналазе како знају и умеју.

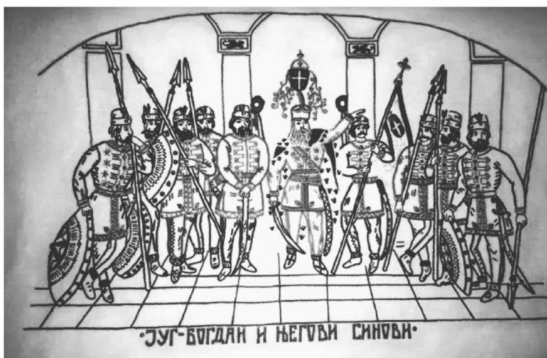
којем ћете цртати и ситан прибор, а најважније је имати вољу да стално учите. По образовању сам дипломирани инжењер пољопривреде, више од две деценије сам радила у новинарству, али оно што сам заправо одмалена желела, да се на неки начин бавим примењеном уметношћу. Сада учим кроз сарадњу са етнолозима музеја из Кикинде, Новог Сада, Етнографског музеја из Београда, а користим и сваку прилику да научим нешто ново о предузетништву – каже Смиљка Булатовић.

Највећи број жена које се баве везом то ради на црно, па се према уверавању наше саговорнице обара цена рукотворина, али у регистрованој радњи сваког месеца се морају платити држави порезе и доприносе. Кулаца за везове из кућне ма-

нуфактуре Смиљке Булатовић има, међутим, нису баш спремни да плате колико вреди уложени рад вредних руку.

- Разумем и жене које раде на црно, јер им је то начин да преживе, међутим, због тога смо ми у неравноправном положају. Бавим се директним и индиректним продајом, јер моји производи се налазе у Етнографском музеју у Београду, у установи културе од националног значаја, што говори да је квалитет онога што радим заиста врхунски. Заступљена сам у неким сувенирицама, али највише продајем преко друштвених мрежа... Више не морам да се бринем да ли ћу имати довољно купаца, него да ли ћу имати довољно времена да их испоштујем – каже Булатовић.

■ Милорад Митровић

Дозидница – Југ Богдан и његови синови

